

לונדון 37.6.37 - כ"א תמוז תרצ"ז.

לכרכו מפלגת פועלי א"י -

בשם תרומתי בשאלה יהיה כבר, כנראה, לסניכט החומר העיקרי. הנה
הועדה והמסקנה הראשונה של המסמלה ותמצאו בסבב נוח יותר לבירור הדבר
בני עכשיו. הסברתי בסכתב ללופטן ובנקובר את ניסוקי סירוקי לכונא חרזה
הועבת המפלגה, ואם הדברים ההם לא המסיקו אני מקווה שברל יהיה ה"מליץ
יותר" שלי בענין זה. גם הוא וגם דוב וגם א' יהו המכיסו לי שאני רשאי בימים
אלה לזוז מכאן. ועלי לכתוב אליכם כשאני עדיין שרוי במחשכים א-ידיעה
בכורה מסה שצטוי לנו בפסק "דינה של הועדה המלכותית. כי כל האינפורמציה
היתה לי עד עכשיו - אינה אינפורמציה שיש לסמוך עליה; לא בסחתי בה ולא
בניתי עליה ולא התנהגתי לפיה - כי לא יכתי לסמוך על אסיתותה ועל דיוקה.
ואבי של נסמא עדיין באותו הסבב הקשה שבו נסמא הרוב הנדול של חנוכתנו את
א זכה להטבות בין השוללים הנדולים, הסוחלטים, הווראיים לסרע. ועדיין אין
לי יכולת להשתתף בוויכוח שיעסוד בסועצה לאחר פרסום הדו"ח - אם כי אין לי
נחמון שגם אז תהיו לי האפשרות לחוות דעה מסוקה סופית - ועולי מוטב היה
להקנע הפעם סכתיבה בכ"ל. אולם הקריאה בפרוטוקולי המרכז מחייבת אותי לעסוד
על חלק אחד של הוויכוח שבו אני מסוגל להשתתף - וזכות על העבר. וויכוח זה
אף הוא אינו אקדמי גמרי - כי "עבר" זה נדמה שרם עבר, ואולי לא יעבור כל כך
סחר גם לאחר שנדע כבר מה החליטה הועדה ומה חושבת הממשלה.

באחת משיבות המרכז היה וויכוח על ה"סערה" - היס דבר כזה בתוכנו ואם
אין. ו"סעדי" הסערה היא מסוג סה "הסתנגדים", או שוללי החלוקה. גם אני בסערה.
איני יודע אם אני מתנגד או לא - אני מוסר זאת ברצינות נסורה - כי איני יודע
את הדבר סילו מתנגדים. הדבר שיעסוד לבירור לא יהיה - התכנית שלי או התכנית
של סי שהוא אחר סתור הציונים - היא תכנית של ועדה וממשלה אנבלית. ואותה
איני יודע, ואיני מסוגל לחייב אותה או שללה ולסי טעה אני יכול להגדיר את

היה זה ה'אצטק' שהיה לסוציאליסטים הראשי כביכול בא"י כאשר היו. גם היה וויכוח בתוכנו אילו עמדנו רק בסבי חלוקה - אבל לא היה וויכוח על, לא רק בין דבר לחבר, אלא בין כל חבר לעצמו. כשעמד לפני שאלה הן? סדינה/ יהודית, אם כי בעמוד הפעם לא לפני הקטת ארץ-ישראל כסדינה יהודית, אלא סדינה יהודית בארץ-ישראל -

כרבים, רבים מאוד בתוכנו, הייתי כל ימי ציוני סדינה, כציוני רשומה לסדינה יהודית ותמיד, סיום שעמדתי על דעתי, הכחנתי בין ארץ-ישראל ובין הסדינה היהודית בארץ-ישראל, כרבים או כפעמים לכדתי את א"י -

גם יודע כרי. אין זו טעם הסנדס. אין זו טעם ה"כית הלאומי". ארץ-ישראל היא שטח, בין יבשה בדרום והליכנון והחרסון בצפון, ובני ישראלים בערב ויבשה-קדם או סדינה במזרח. ואני מאמין היום לא פחות מאשר אז, שהיא שטח של סוציאליסטים ורבים שבה שלבו להיות הארץ הזאת. אסונה זו, לא היה כולנו, לא היה קטנה במידת ולא התחלית חלילה באנגלית. אסונה זו, לא היה הציונים היהודים סוף סורכת כשני דברים, ששני דברים בלבד: עם ישראל וארץ-ישראל. לא התוודע, לא קישר וילהלם ולא בלפור יצרו אסונה זו

הסדינה אותה. אהבת-אומן לסכור-סולדת, כיסוסים-נצח לקוסמיות סלכתית, בארץ-ישראל כשש'מיוחסין היסטורי, הדי-קדומים של נביאים יהודים, דבוקה סופקת ביהוד וביעוד לאומי, יע' הכל - סב' וסדוקה ויסודיים ופורעניות ס' היי

ה סכר ונול'ה ותלות - אלה יצרו בנו את להט הרצון והאסונה/לנאולס הע' בארץ, הנסס הארץ, עזובתה ודלדולה דקעו את הסדן למאפצי ההנססה. אבל סרנע ראסוני

היוציונו העסילו והעיו לעבר סשאיסה ארסילאית לספעל סנסים - בא בהכרח

הנסס' כביכול. לדבר ולסוב ולהתנענע אפשר על ארץ-ישראל כולו - לנאול אסור

הנסס' על. וכסירורי ירוש'ם יצאו לפני שסים שבה. ההיסור ורכסו כיסוס

הנסס' - כסיוס אלפי דונס אחריס. ואילו הציעו להרצל צ'רטר על הסדן או על הסדור או על הנליל התחתון או על סואב או על בשן היה סקבל אותו

סססס'אלוהים גדולה ויקרה - כי היה חוקע יחד לסדינה יהודית בא"י - אבל לא סחקה לו הסעה ולא זכה הוא ולא זכה העם היהודי. ולא היה לנו צ'רטר אף

על חלק קטן של הארץ בימי התורכים - רק סוסכות ספורות רוכן על ססות סוטאליס, ללא כל ססים וערובה סזר החוק והספסס. אבל היה סוסד אחד ללא-סלסון

ה' אסור וראיתי בו עס זקק סלכתי יקר - ועד הסוטבה, זה היה הנליל הראסון

ה' סלסון יהודי עססי בארץ וראיתי בו כיסוס סדינ ראסוני של תקוסכתנו

ה' סלכתיס. החוק התורכי לא ידע אותו, כספסס-העססים לא טסע עליו - אבל בתולדות

ה' סססו דוא יססוד סלס' ראסון בסיום הסדינה העברית,

הו החוק הסבבך רחור תולדות התיטבותנו בארץ. לא רק יהודים וארסה ומסע -

[illegible]

העניין היה ציבורי וכלכלי - לכדי ה יהודים על היהודים
היה גם הם אקטואליזם. מאחר הנסיון של הרצל להקים "מדינה יהודית"
באזורים בעזר אנגליה - הנסיון הוא הצליח בכלל שאלת הכסף שלא נכנס
לחשבון - זה חזר טוב נסיון כעין זה לא נכנסה וכסעם לא נכנסה.
הנסיון היה כסדרונות היחיד בעוד לפני חסד שנים עיבד תכנית של מדינה
יהודית בארץ-ישראל - מתקין את עסק החוף עד עכו, עסק יזרעאל, צפונה
של בית-שאן ועסק החולה. לרעיון זה לא נכסאו אז אזנים קטנות. כסדרון
יהודי אז יותר מדי קטן, אפילו בבנין מדי ה קרוצות, עשרתו וטוליסית
היה עם בואו של ווקר והעליה עטה בקו של גידול, באגליב לא הוכר
הקדק לכך - ולא היה כל סניע ובזרם הסטובל לזרוע את המחשבה הליכודית
היה צריך זה לאקטואלי.

האורעות ש שנת 1936 עלו את הרעיון הזה לאקטואלי.
היה שבו עומדים בקרי כלחסה מתמדת את הפקידות האנגלית - אין זהו
הליכוד כראוי את דבורם הערבי וכוח התנגדותו למפעלנו.

יבתי עי ארבע בלילה - הסכת הושלם למחרת סופו של ביומן)

- - - - -

לונדון 3.7.37

אופייקין היקר -

הלילה קיבלתי סקור נאמן (לא לונדון) המציג הדו"ח של הועדה
המלמדת לגביה את מקום הסצאן, ואני פתחתי לדכניא לך-הידיעות הכידי, שבלי
לכונן ליום החול - והחטא הזה של חילול שבתי יהיה גם עי הסכונד בעולם
הנכבא. לפי הרעיון העיקרי של הועדה הוא שהמבז הקיים אין להסכים
אין כן הקנה להתסוגות היהודים והערבים. הועדה כ שנת רבצ ה אוכיות
המלמדת של היהודים, הדוחקים את הקץ לא רק לפען הציל הכובי יהודי. מהבולה
אלא כחוף חרדה לעתידם בארץ. הועדה מציינת וספרטית ההנאות והברכות
המפעל היהודי העניק לערבים, אבל היא סדנישה כי האוכיות הערבית יש
נכפזת כיהודית. המאיות האוכיות של שני העמים לא מתאימות. הערבים
הן מים להקים טוב איסמריה ערבית וטוענים שא"י היא ארץ ערבית. טענה זו
אין לקבל ליהודים יש זכות לארץ, והעובדה שהם רק מיעוט והם באים מן
חוף אינה בורעת את זכותם.
היהודים צ מורשים חוטש מלא לפעולתם בארץ בלי כל הגבלות פלאכותיות